

Dane kontaktowe

- dr Karol Gregorczuk
- e-mail: karol.gregorczuk@prawo.ug.edu.pl
- terminy konsultacji:
- 14.11.2023, godz. 12:15-14:15,
- 21.11.2023, godz. 12:15-14:15,
- 26.11.2023, godz. 13:15-15:15,
- 28.11.2023, godz. 12:15-14:15,
- 5.12.2023, godz. 12:15-14:15,
- Wirtualny Dziekanat

Harmonogram zajęć – wykłady (S)

Termin zajęć	Godziny	Temat
8.11.2023 r.	9:00-10:30	Wprowadzenie, Nazwy
15.11.2023 r.	9:00-10:30	Definicje
22.11.2023 r.	9:00-10:30	Klasyczny rachunek zdań
29.11.2023 r.	9:00-10:30	Rozumowania
6.12.2023 r.	9:00-10:30	Wykładnia prawa
13.12.2023 r.	9:00-10:30	Logika pytań i odpowiedzi
20.12.2023 r.	9:00-10:30	Implikatury konwersacyjne

Harmonogram zajęć – wykłady (NS)

Termin zajęć	Godziny	Temat
1.10.2023 r.	11:00-13:15	Wprowadzenie, Nazwy
14.10.2023 r.	13:45-17:00	Definicje, Klasyczny rachunek zdań
27.01.2024 r.	8:30-10:45	Rozumowania
7.01.2024 r.	8:30-10:45	Logika pytań i odpowiedzi, Implikatury konwersacyjne

Warunki zaliczenia przedmiotu (S)

- zaliczenie ćwiczeń jest warunkiem dopuszczenia do egzaminu
- egzamin w formie testowej

sesja egzaminacyjna: 29.01.2024 r. - 11.02.2024 r.

sesja poprawkowa: 12.02.2024 r. - 18.02.2024 r.

Warunki zaliczenia przedmiotu (NS)

- zaliczenie ćwiczeń jest warunkiem dopuszczenia do egzaminu
- egzamin w formie testowej

sesja egzaminacyjna: 29.01.2024 r. - 11.02.2024 r.

sesja poprawkowa: 12.02.2024 r. - 18.02.2024 r.

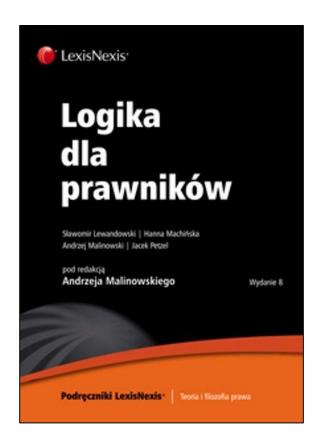
Literatura przedmiotu

WPROWADZENIE DO LOGIKI DLA PRAWNIKÓW

Oktawian Nawrot

Oktawian Nawrot, Wprowadzenie do logiki dla prawników

Andrzej Malinowski (red.), *Logika dla prawników*

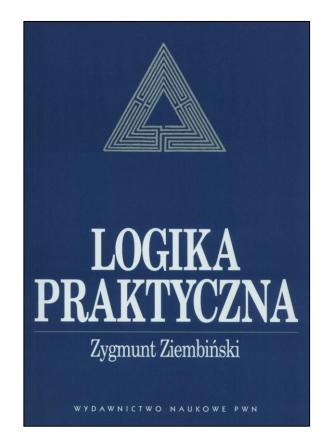

Andrzej Malinowski (red.),

Przewodnik do ćwiczeń

z logiki dla prawników

Literatura przedmiotu

Zygmunt Ziembiński, Logika praktyczna

WPROWADZENIE DO LOGIKI

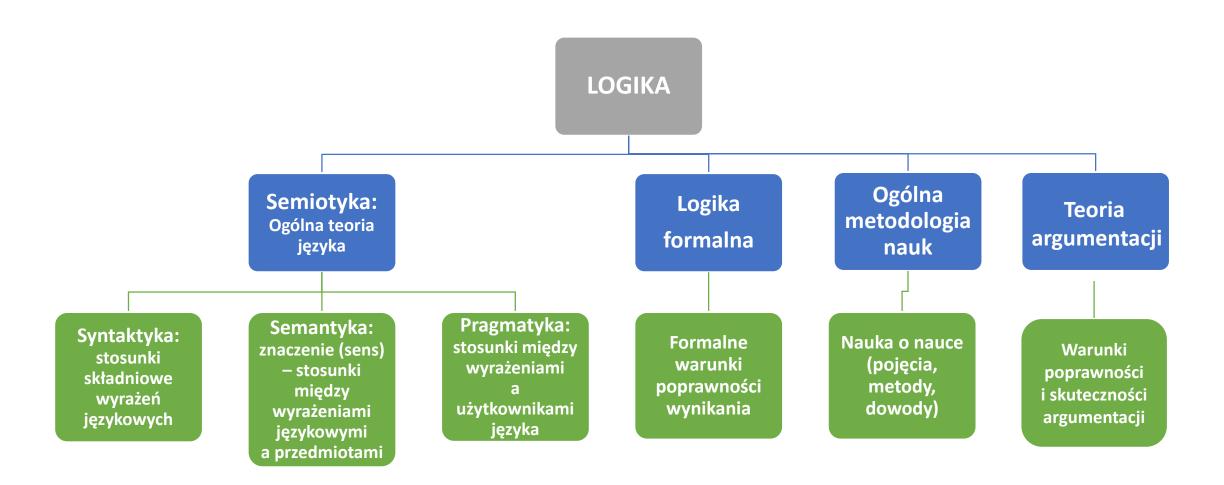
Pojęcie i historia logiki

Logika [gr. Λόγος, *logos* – słowo, rozum, nauka] jest to nauka o regułach poprawnego rozumowania i uzasadniania twierdzeń.

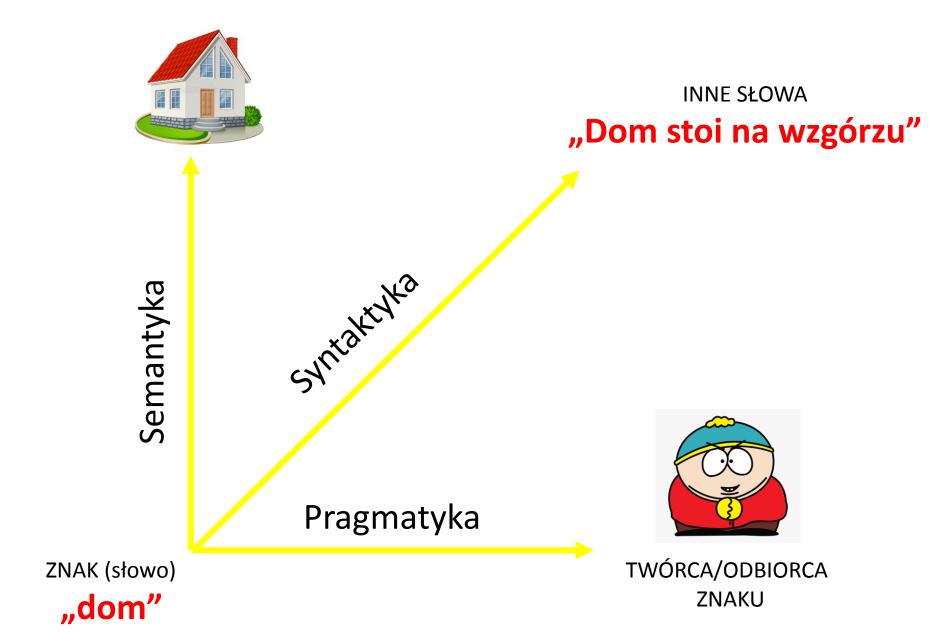
Historia zachodniej logiki liczy ponad 2 tys. lat (podział za J. M. Bocheńskim):

- a) starożytność (do VI w. n.e.),
- b) pełne średniowiecze (VII-XI w.),
- c) scholastyka (XI-XVI w.),
- d) późna nowożytność (XVI-XIX w.),
- e) logika matematyczna (od poł. XIX w.).

Działy logiki

ELEMENT RZECZYWISTOŚCI, do którego znak się odnosi

ZASTOSOWANIE LOGIKI

- poprawna interpretacja i rozumienie przepisów prawa,
- umiejętność prowadzenia dyskusji i przekonywania do własnych racji za pomocą rzetelnych argumentów,
- wskazywanie błędów logiczno-językowych u adwersarza.

ZNACZENIE LOGIKI W PRACY PRAWNIKA

Art. 7 Kodeksu postępowania karnego

Organy postępowania kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Źródła błędów poznawczych – czy nasze myślenie jest racjonalne?

IDOLE PLEMIENIA

związane z gatunkową naturą człowieka; poleganie na danych zmysłowych, skłonność do konserwatyzmu w myśleniu, nieprzyjmowanie niewygodnych informacji

IDOLE JASKINI

związane z cechami jednostek; uwarunkowania indywidualne procesów poznawczych, charakter, wykształcenie, środowisko życia

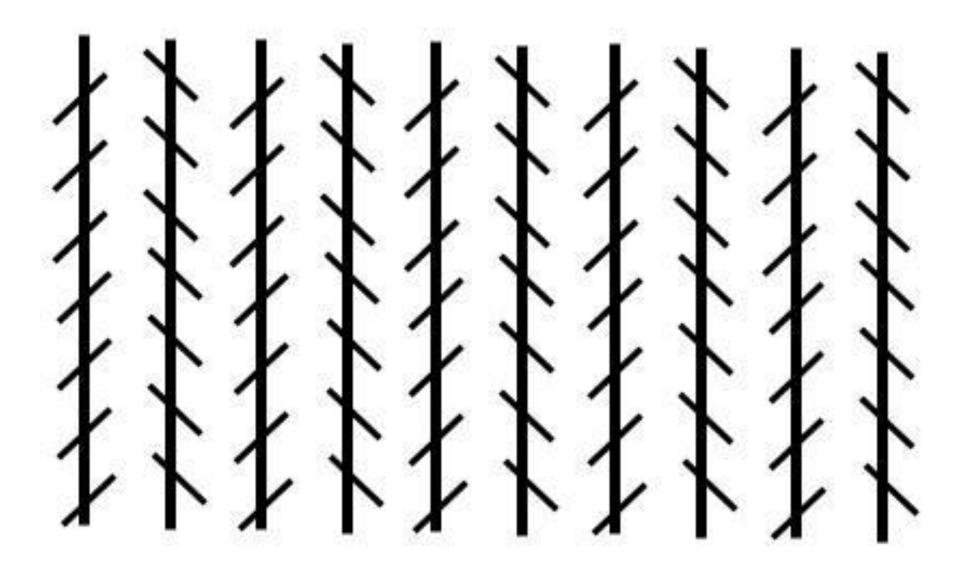
Francis Bacon (1561-1626)

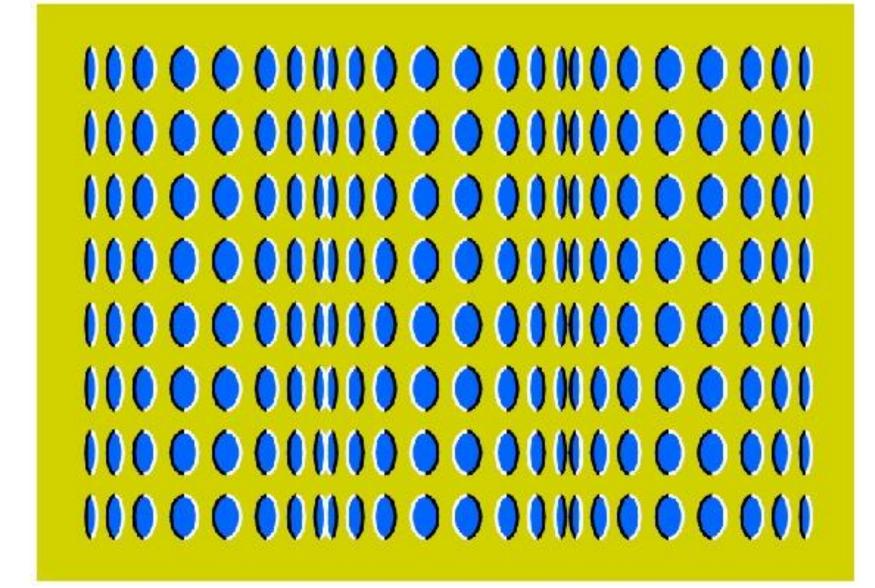
IDOLE RYNKU

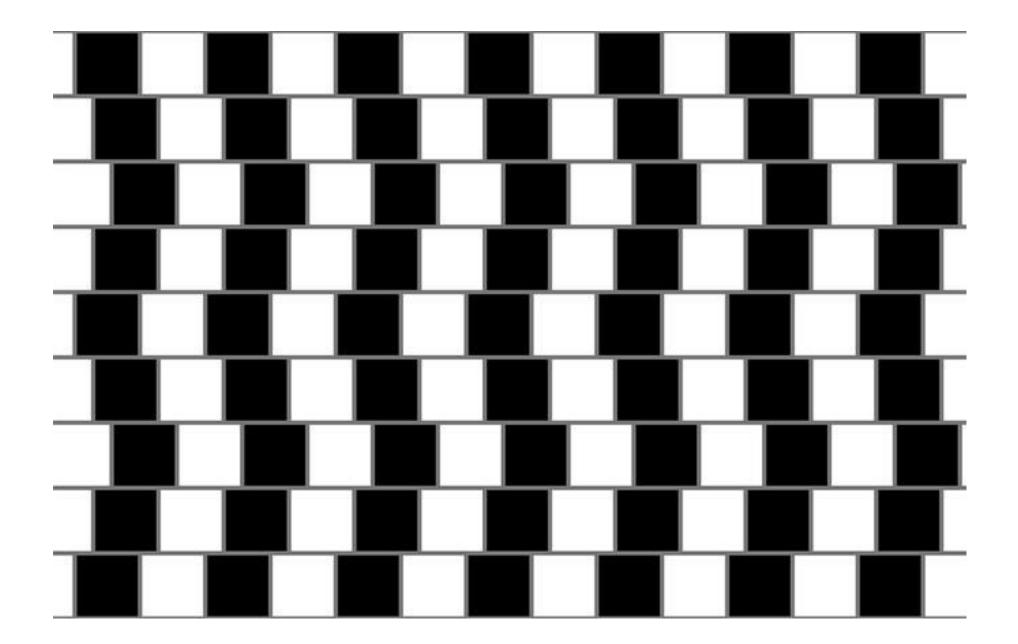
ich źródłem jest język wypowiedzi, gdzie występują terminy nieprecyzyjnie zdefiniowane lub nieposiadające desygnatów

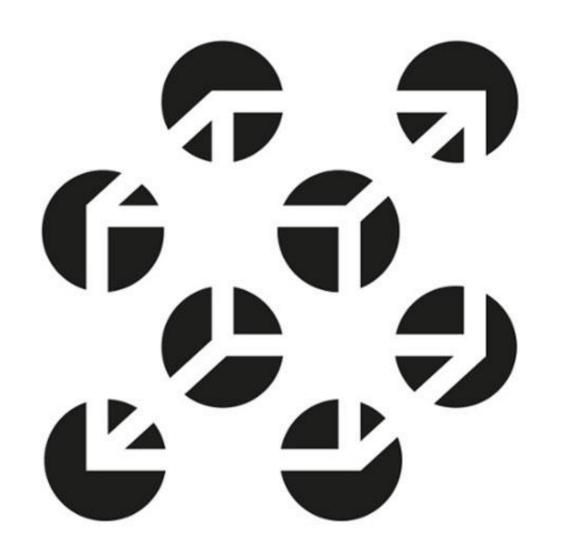
IDOLE TEATRU

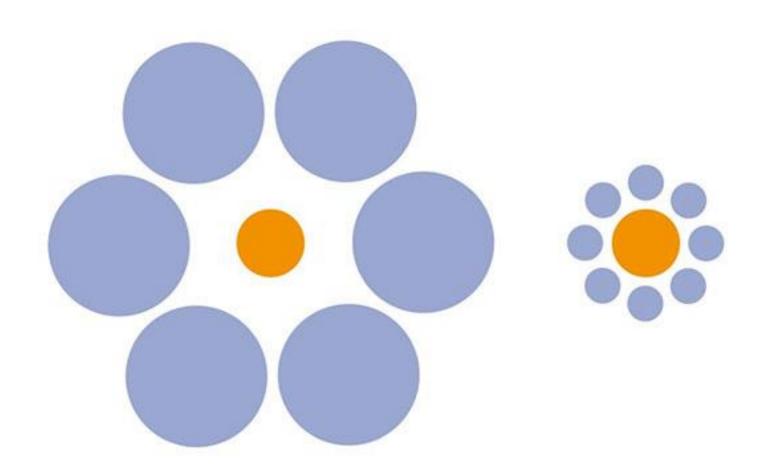
wywodzą się z koncepcji i spekulacji filozoficznych, naukowych, teologicznych Czy nasze potoczne intuicje są racjonalne?

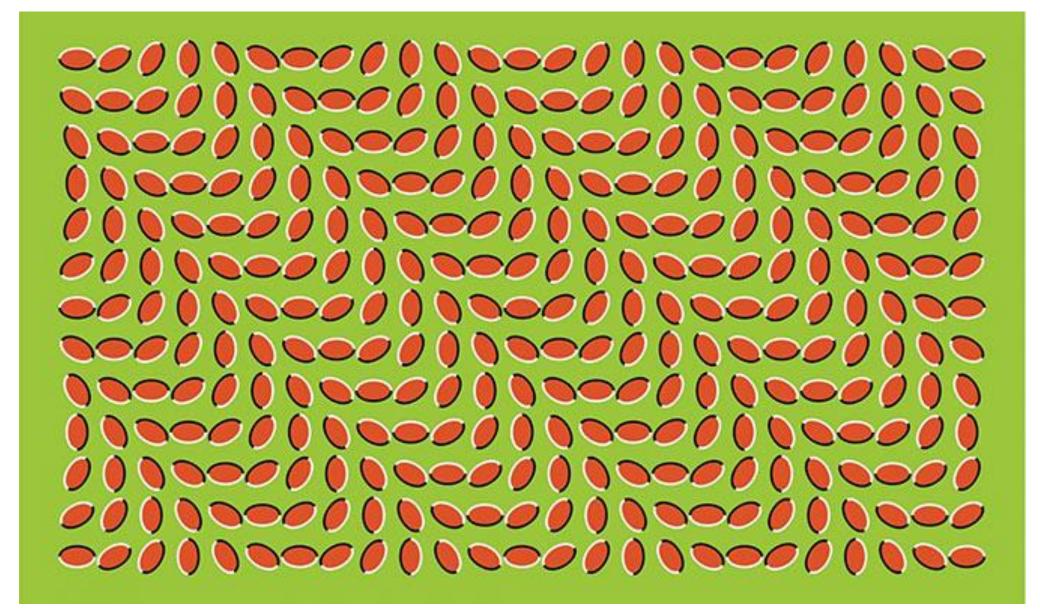

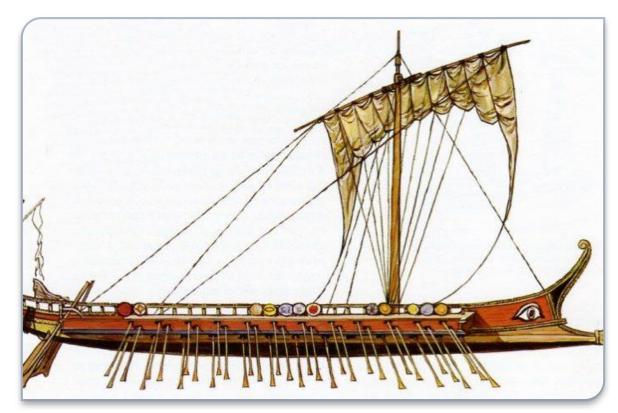

Paradoksy, czyli łamigłówki logiczne

1. Paradoks statku Tezeusza dotyczy problemu tożsamości obiektu.

Tezeusz posiadał statek wykonany w całości z drewna. Za każdym razem, gdy fragment statku wymagał wymiany, zastępowano go nowymi, twardszymi deskami. Po pewnym czasie, w wyniku kolejnych prac naprawczych, zastąpiono wszystkie stare elementy statku, a on sam został w całości wykonany z nowego materiału.

Czy można zasadnie mówić o tym samym statku Tezeusza, czy dwóch różnych statkach?

Paradoksy, czyli łamigłówki logiczne

2. Paradoks kłamcy dotyczy problemu prawdy w obrębie języka przedmiotowego i metajęzyka.

Kreteńczyk Epimenides powiedział, że Kreteńczycy zawsze kłamią.

Czy jego wypowiedź jest prawdziwa czy fałszywa?

Jeżeli Epimenides tak stwierdził, to jego wypowiedź jest kłamstwem (przecież i on jest Kreteńczykiem!). Z kolei jeżeli ta wypowiedź jest kłamstwem, to musi być przeciwnie niż ona głosi, a więc Kreteńczycy są prawdomówni i Epimenides powiedział prawdę. Mówiąc prawdę, wypowiada jednak kłamstwo, ponieważ Kreteńczycy zawsze kłamią...

Paradoksy, czyli łamigłówki logiczne

3. Paradoks skazanego dotyczy problematyki wnioskowania rekurencyjnego.

Sąd wydał wyrok skazujący, zgodnie z którym skazany zostanie powieszony w jednym z siedmiu dni najbliższego tygodnia. Skazany dowie się o terminie egzekucji rano tego samego dnia, kiedy ma być wykonana. Wcześniej nie może o tym wiedzieć.

Skazany: Nie wykonają egzekucji w niedzielę, bo jeżeli mam być powieszony do końca następnego tygodnia, to w niedzielę egzekucja nie byłaby dla mnie żadnym zaskoczeniem. W konsekwencji, nie powieszą mnie również w sobotę. Jeżeli wiem, że nie powieszą mnie w niedzielę, to w sobotę egzekucja również by mnie nie zaskoczyła. Analogicznie, nie mogą w ogóle wykonać egzekucji, ponieważ żaden dzień nie będzie dla mnie zaskoczeniem.

FUNKCJE JĘZYKA

- OPISOWA: dostarczenie informacji o faktach w formie wypowiedzi (tak a tak jest/ tak a tak nie jest), które są prawdziwe albo fałszywe, np. Warszawa jest stolicą Polski;
- **EKSPRESYWNA:** wyrażenie naszych uczuć, emocji, przeżyć (mogą być szczere albo nieszczere), np. hurra!, och!, aua!;
- SUGESTYWNA: wywarcie wpływu na adresacie wypowiedzi (mogą być skuteczne albo nieskuteczne), np. Uwaga! Zły pies;
- **PERFORMATYWNA:** wypowiedzi, na mocy pewnych reguł znaczeniowych, są odczytywane jako dokonanie pewnych czynności konwencjonalnych (mogą być ważne lub nieważne), np. **Ogłaszam was mężem i żoną**;
- NORMATYWNA: wyrażają pewne normy (powinności) wzorce zachowania: nakazy i zakazy, uprawnienia, dozwolenia (mogą być oceniane jako słuszne/niesłuszne, obowiązujące/nieobowiązujące, sprawiedliwe/niesprawiedliwe), np. Nie deptać trawnika.

NAZWY

Klasyfikowanie nazw, stosunki między zakresami nazw

KATEGORIE SKŁADNIOWE WYPOWIEDZI

NAZWY

Wyrażenie, które może być sensownie podstawione pod schemat "S jest P" (podmiot lub orzecznik) – gł. rzeczowniki, przymiotniki, imiesłowy, przysłówki, liczebniki

ZDANIA (w sensie logicznym)

Stwierdzają istnienie lub nieistnienie określonego stanu rzeczy – przyjmują wartość P albo F.

FUNKTORY

Wyrażenie, które nie jest ani nazwą, ani zdaniem, tworzą sensowne wyrażenia jedynie w połączeniu z innymi wyrażeniami (argumentami).

Analiza syntaktyczna wypowiedzi

np. "Zenon jest uznanym adwokatem" → zdanie

- ZENON \rightarrow nazwa
- **JEST** → funktor zdaniotwórczy (łączy dwie nazwy tworząc zdanie)
- ADWOKATEM → nazwa

Analiza syntaktyczna wypowiedzi

np. "Przestępstwo jest zbrodnią albo występkiem" \rightarrow zdanie

- PRZESTĘPSTWO → nazwa
- JEST \rightarrow funktor
- ZBRODNIĄ → nazwa
- ALBO \rightarrow funktor
- WYSTEPKIEM → nazwa

PODSTAWOWE POJĘCIA

1. ZNAK

Jest to pewien stan rzeczy, wytworzony przez człowieka, służy wskazywaniu na pewne treści – wiążemy z określonym znakiem konkretne myśli, dzieje się to na mocy konwencji znaczeniowej.

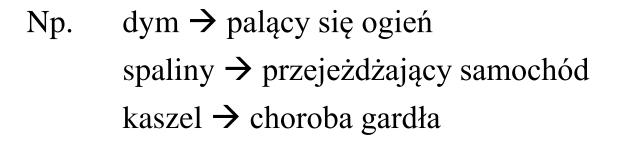
- 1. OZNACZAJĄCEGO (substrat materialny) budowa zewnętrzna (forma) znaku.
- 2. OZNACZANEGO myśl, która ma być wywołana przez element oznaczający.
- 3. FUNKCJA ZNAKOTWÓRCZA reguły znaczeniowe, które określają związek między 1 i 2.

Np. znaki drogowe, obrączka, wyrazy (znaki słowne)

2. OZNAKA (SYMPTOM)

Jest to stan, który **współwystępuje** z określonym stanem rzeczy czy zdarzeniem, przyczynia się do nakierowania na powyższy stan naszych myśli, mimo braku odpowiedniej reguły znaczeniowej.

3. NAZWY

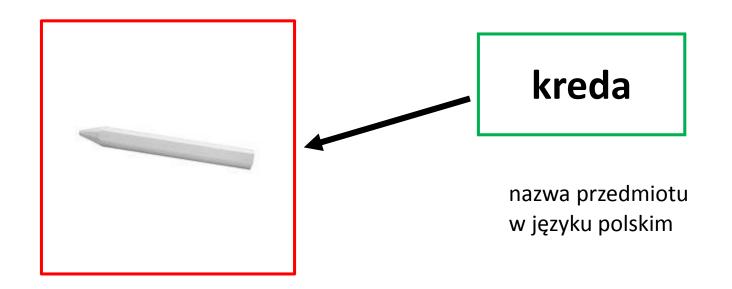
Nazwa to znak, który dzięki swojemu znaczeniu wskazuje na pewne przedmioty (desygnaty).

Posiada trzy elementy:

- 1. BUDOWĘ (forma zewnętrzna) wypowiadane dźwięki lub napisane znaki.
- 2. ZNACZENIE (konotacja) pojęcie w sensie logicznym (sens nazwy); treść nazwy obejmuje zespół cech wszystkich przedmiotów oznaczanych przez nazwę.
- 3. ODNIESIENIE PRZEDMIOTOWE (denotacja) przedmioty oznaczane przez nazwę; zakres nazwy obejmuje wszystkie takie przedmioty.
- Dwie nazwy mogą mieć to samo odniesienie przedmiotowe, lecz różne znaczenie, np. spór w kwestii aborcji: "płód"/ "dziecko"/ "zbiór komórek"/ "osoba"...

3. NAZWY

Semantyka – koncentruje się na relacjach między znakami a elementami rzeczywistości pozajęzykowej, do których się odnoszą, np.

desygnat nazwy "kreda"- przedmiot oznaczany za pomocą nazwy

3. NAZWY

SUPOZYCJE NAZWY (SPOSOBY UŻYCIA NAZWY):

- 1. PROSTA wskazuje na konkretny przedmiot ("Ten kot jest sympatyczny!");
- 2. FORMALNA wskazuje na zbiór przedmiotów ("Kot to ssak");
- 3. MATERIALNA wskazuje na samą siebie ("Wyraz <<<u>kot</u>>> ma 3 litery").

4. TREŚĆ NAZWY A JEJ ZAKRES

- NAZWY RÓWNOZNACZNE nazwy posiadają tę samą treść, np. autor "Pana Tadeusza" i autor polskiej epopei narodowej.
- NAZWY RÓWNOWAŻNE nazwy posiadają ten sam zakres, np. flaga i chorągiew, dwukrotna polska noblistka i odkrywczyni radu i polonu.

Nazwy jednocześnie równoznaczne i równoważne, np. flara i raca, auto i samochód, epilepsja i padaczka

Uwaga: Każda nazwa równoznaczna jest zarazem nazwa równoważną, ale nie każda nazwa równoważna jest jednocześnie nazwą równoznaczną.

PODZIAŁ NAZW

5. Nazwy w aktach normatywnych

□ § 155 ust. 1 Rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie "Zasad techniki prawodawczej"

Jeżeli zachodzi potrzeba zapewnienia elastyczności tekstu aktu normatywnego, można posłużyć się OKREŚLENIAMI NIEOSTRYMI, klauzulami generalnymi albo wyznaczyć nieprzekraczalne dolne lub górne granice swobody rozstrzygnięcia.

□ art. 5 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny

Nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z ZASADAMI WSPÓŁŻYCIA SPOŁECZNEGO.

6. ZE WZGLĘDU NA BUDOWĘ NAZWY

Nazwy proste – jednowyrazowe, np. pies,

trawa,

uniwersytet.

Nazwy złożone –

dwa lub więcej wyrazów, np. zły pies, zielona trawa, polski uniwersytet.

6. ZE WZGLĘDU NA SPOSÓB ISTNIENIA DESYGANTU

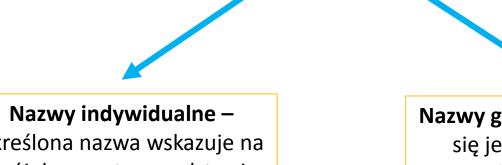

Nazwy konkretne – ich desygnatami są osoby, rzeczy lub wszystko, co możemy sobie wyobrazić jako osoby lub rzeczy, np. nauczyciel, widokówka, krasnoludek.

Nazwy abstrakcyjne – ich desygnatami nie są byty materialne (osoby, rzeczy) lub wyobrażenia o nich, np. miłość, pogoda, braterstwo.

Błąd hipostazowania: uznanie, że nazwa abstrakcyjna oznacza rzecz materialną (empiryczną) lub czynność typową ludzką – np. "Sprawiedliwość to taka cenna społecznie rzecz", "To są ofiary wojny", "Miłość nie szuka swego".

6. ZE WZGLĘDU NA SPOSÓB WSKAZANIA DESYGANTU

określona nazwa wskazuje na swój desygnat na podstawie konwencji semantycznej, niezależnie od cech, np. Morze Bałtyckie, Joanna, Wyższa Szkoła Administracji i Biznesu im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Gdyni. Nazwy generalne – wyróżnia się je z uwagi na cechy desygnatu, np. woda, blondynka, szkoła wyższa.

6. ZE WZGLĘDU NA LICZBĘ DESYGANTÓW

Nazwy ogólne –

odnoszą się do więcej niż jednego desygnatu, np. polski piosenkarz, szwajcarski zegarek, niemiecki samochód.

Nazwy jednostkowe –

odnoszą się tylko do jednego desygnatu, np. Wisła, Księżyc, NSZZ "Solidarność". Nazwy puste – ich desygnat nie istnieje, np. hobbit, bezdzietny ojciec, pierwszy człowiek na Marsie.

6. ZE WZGLĘDU NA BUDOWĘ DESYGANTU

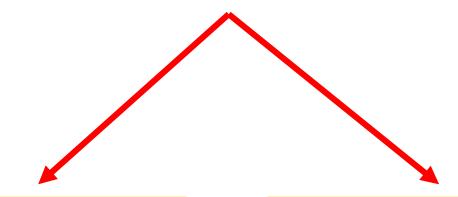

Nazwy zbiorowe – ich desygnaty są zbiorami w sensie kolektywnym (zbiór kolektywny = pewna całość złożona z obiektów traktowanych jako jej części składowe), np. wojsko, las, zakon.

Nazwy niezbiorowe –

odnoszą się do pojedynczych przedmiotów, ich desygnaty nie tworzą zbiorów w sensie kolektywnym, np.
żołnierz,
drzewo,
zakonnik.

6. ZE WZGLĘDU NA ZAKRES NAZWY

Nazwy ostre – mają ściśle określony zakres (zakres nazwy = zbiór wszystkich desygnatów danej nazwy), np. ołówek, nosorożec, korytarz. Nazwy nieostre – nie mają ściśle określonego zakresu, ich klasyfikacja ma charakter subiektywny i ocenny, np. zła kobieta, zabawny chłopak, ładna pogoda.

6. ZE WZGLĘDU NA TREŚĆ NAZWY (I)

Nazwy wyraźne – w ich przypadku można określić jednoznacznie treść, podać cechy desygnatu (treść nazwy = zbiór cech każdego z desygnatów danej nazwy), np. komputer, zeszyt, student.

Nazwy niewyraźne – w ich przypadku nie można określić jednoznacznie treści, podać cech desygnatu, np. okapi, rododendron, szczęście.

Każda nazwa wyraźna jest zarazem nazwą ostrą, ALE nie każda nazwa ostra jest zarazem wyraźna.

6. ZE WZGLĘDU NA TREŚĆ NAZWY (II)

Nazwy jednoznaczne –

mają dokładnie jedno znaczenie, np. pies, jabłko, stół.

Nazwy wieloznaczne –

mają więcej niż jedno znaczenie, np. zamek, myszka, koło, golf, strona.

Nazwy równoznaczne –

mają to samo znaczenie, np. auto/samochód, padaczka/epilepsja.

STOSUNKI MIĘDZY ZAKRESAMI DWÓCH NAZW

- → Czy ślimak jest rybą, a marchewka owocem? ©
- → Czy zbrodnia jest przestępstwem?
- → Czy czyn nieumyślny może być zagrożony karą dożywotniego pozbawienia wolności?

Orzeczenie sądu staje się prawomocne, jeżeli nie przysługuje co do niego środek odwoławczy lub inny środek zaskarżenia.

art. 363 § 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego

- Czy dotyczy to **WYROKU**?
- Czy WYROK sądu jest ORZECZENIEM sądu?

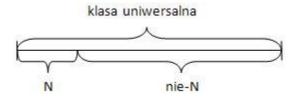
Stosunki między zakresami nazwy – zależności zachodzące między określonymi zbiorami desygnatów.

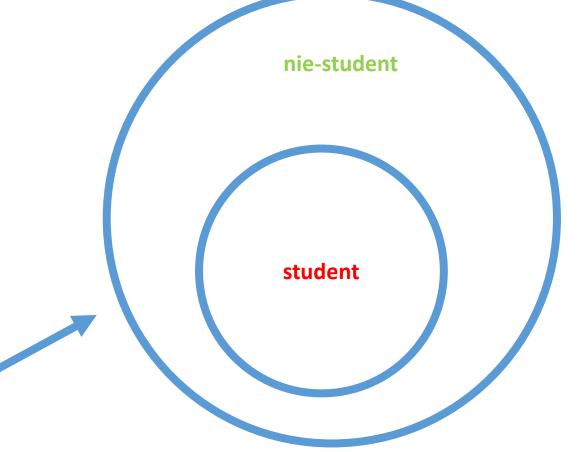
Wyróżniamy następujące stosunki między zakresami nazw:

- a) ZAMIENNOŚCI, np. Polska państwo nad Wisłą,
- b) PODPORZĄDKOWANIA:
- nadrzędności, np. człowiek kobieta,
- podrzędności, np. koń ssak,
- c) KRZYŻOWANIA SIĘ:
- niezależności, np. student rowerzysta,
- podprzeciwieństwa, np. pies nie-jamnik
- d) WYKLUCZANIA SIĘ:
- przeciwieństwa, np. ołówek pierścionek,
- sprzeczności, mężczyzna nie-mężczyzna.

GRAFICZNE UJĘCIE ZWIĄZKÓW

- → Universum wszystko, co istnieje
- → Zawsze pytamy się, "co jest czym", a nie z czego się składa lub czy jest podobne

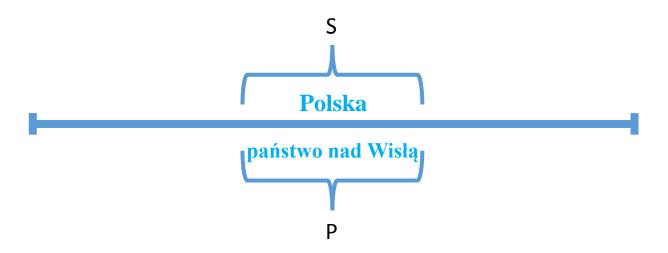

Klasa uniwersalna – obejmuje wszystkie istniejące na świecie obiekty, np. ptak, tulipan, radość.

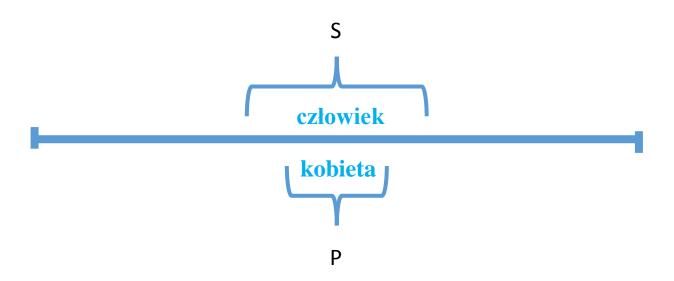
Klasa wyróżniona – obejmuje obiekty oznaczone z uwagi na wyróżnioną cechę, np. student.

Klasa negatywna = klasa uniwersalna – klasa wyróżniona

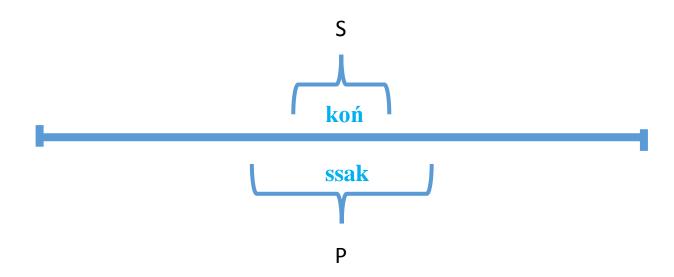
zamienności, np. Polska (S) – państwo nad Wisłą (P)

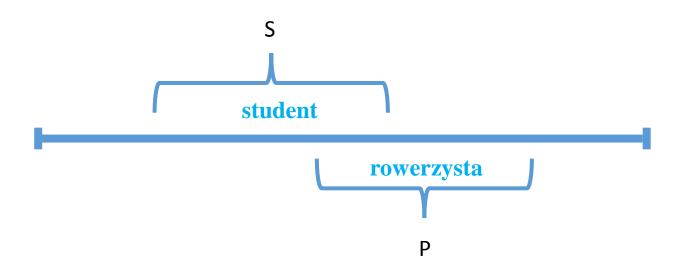
podporządkowania nadrzędności, np. człowiek (S) – kobieta (P)

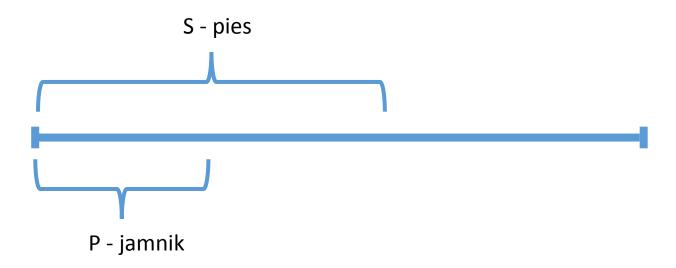
podporządkowania podrzędności, np. koń (S) – ssak (P),

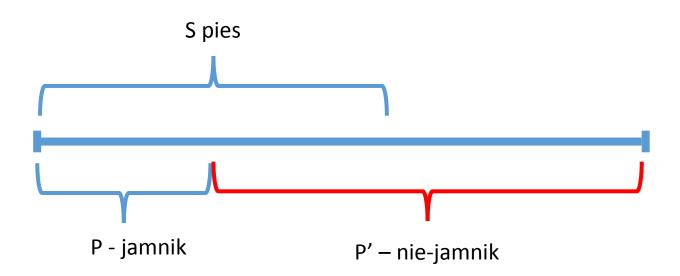
krzyżowania się niezależności, np. student (S)-rowerzysta (P)

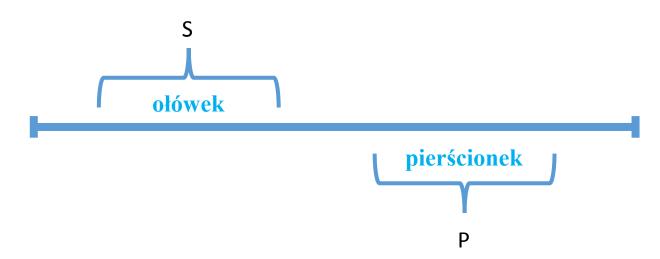
krzyżowania się podprzeciwieństwa, np. pies (S)-nie-jamnik (P')

krzyżowania się podprzeciwieństwa, np. pies (S)-nie-jamnik (P')

wykluczania się przeciwieństwa, np. ołówek (S) – pierścionek (P)

wykluczania się sprzeczności, np. mężczyzna (S) – nie-mężczyzna (P)

